

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ

—'Έχεις δίκιο! μουρμούρισε ύστερα από λιγώλεπτη σιωπή ο Τραγκαβέλ. Πριν φύγωμε από δω, πρέπει πρώτα ν' απαλλαγώμε από αυτούς τους δυο θρωμοκατασκόπους!... Τους έχω ήδη συγχωρήσει δυο-τρεις φορές... Φαίνεται, πως με την επίεϊκιά μου αυτή, τη χριστιανική, θά ήμουν καταλληλότερος για έρεοκρήκας παρά για όπλομάχος!... Όστόσο, κάλλιο άργα παρά ποτέ... Θά τους δώσουμε, τώρα, ένα μάθημα καλό!

Και χαμογελώντας, πρόσθεσε!

—Ποιον προτιμάς, άπ' τους δυο τους, να «τακτοποιήσεις» εσύ;

—Άγιο μ' ενδιαφέρει αυτό, μά την πίστι μου! έλεπε χαμογελαστός κι' ο Μονταριόλ.

—Καλά!... Λοιπόν, πήγαινε εσύ άριστερα... Έγώ πηγαίνω δεξιά... Τους άρπάζουμε άπ' τόν σβέρκο και τους κουβαλούμε σ' αυτήν έδω τήν αίθουσα... Έινε άρκετά εύρωορη, για μομομαχίες... Έχουν τά σταθιά τους, έχομε τά δικά μας κι' ότι θρέξή άς κατεδάσει!

Τράθηξαν ύστερα με άκλόνητη άπόφασι, ό ένας για τόν Κορινιάν κι' ό άλλος για τόν Ρασκάς. Ήσαν γαλήνιοι. Μά ύπέρηκε κάτι τό προμερό τήν γαλήνη τους αυτή, καθώς και στό θάδιαυά τους: Τους συνώθευε ό Θάνατος...

Ξαφνικά, κι' ενώ ό Μονταριόλ ζύγωνε κιάλας τήν άριστερή πόρτα, ό Τραγκαβέλ γύρισε άπότομα προς τά πίσω, διέσχισε τρεχάτος τήν αίθουσα, τόν πλώσισε και τόν ρώτησε χαμηλόφωνα:

—Δέν μου λές, Μονταριόλ, ποίος είνε κρυμμένος αύτό που πάς εσύ;

—Ό Κορινιάν! άποκρίθηκε ό Μονταριόλ, έπίσης χαμηλόφωνα.

Και κύτταξε κατόπιν τόν διδάσκαλό του με κατάπληξι: Τά μάτια του Τραγκαβέλ λαμποκοπούσαν... Τό πρόσωπό του έλεγε πάρε μιά κρυφή και ταχαίνικη έκφρασι χαράς... Κ' οι κρότες όποι τό σφυροκοπούσαν άπ' τήν έντονη διανοητική έργασια ή όποια γινόταν μέσα στό μυαλό του...

Ό Μονταριόλ άνατριχίασε και σκέφτηκε:

—Διάβολε!... Τό ύθος του δείχνει πως κάποια φάρα ετοιμάζεται πάλι να ακαρώση ό φίλος μου!... Ποιά, όμως;... Τούλάχιστον, άρκει να μην ύπάρχη—στήν τελευταία πράξι τής φάρας του—ή άγχώγη για τόν λαϊκό του!...

Ό Τραγκαβέλ άυτόσο, χωρίς να δώση άλλη έξήγησι, πλώσισε στόν τοίχο, κρυφάκος κι' ύστερα άρχισε να μιλάει δυνατά... Τόσο δυνατά όμως, ώστε ν' άκούγεται μονάγα άπ' τόν Κορινιάν...

Κι' έλεγε:

—Άχ, καυόμενε Μονταριόλ!... Άφού σκότωσες αύτόν τόν καταραμένο τόν Ρασκάς, πρέπει τουλάχιστον τό δέρμα του νά μιάς χρησιμεύση σε κάτι!... Δηλαδή, λέγοντας τό δέρμα του, έννοώ τή στολή του!... Τι;... Άκόμα δέν κατάλαβες;... Άκου λοιπόν: Θά γυρίσω στό Παρίσι, άπ' τήν πύλη του Σαιν-Ντενύ, ή όποια δέν φρουρείται... Έπειδή όμως, μπορεί και να φρουρήται, θά ντυθώ και θά μεταμφιεστώ ώς Ρασκάς, για να μη μπορούν να με άναγνωρίσουν!...

Ό Μονταριόλ, μην καταλαβαίνοντας άκόμη τό τρελό, τόν αγέδιο του φίλου του, τόν κύτταζε έκθαμβός. Κι' ό Τραγκαβέλ έξακολούθησε με τόν ίδιο τόνο φωνής:

—Με καταλαβαίνεις, θέθαια, τί θέλω να πώ: Ό συχωρεμένος ό Ρασκάς ή ταν μικρόσομος, είν' ή άλήθεια. Άλλά ζέρεις, όμως, ότι ή γυμναστική μ' έχει κάνει ί-

κανόν να τροποποιώ άρκετά έπιτήθεια τό κορμί μου... Άλλωστε, ή στολή, ό μαυώας, τό καπέλλο και τό άλογο του Ρασκάς που θά τά πάρω, θά είνε άρκετά να ξεγελάσουν και τόν πιο άνοιχτομάτη άστυνομικό άκόμη!... Σε πέντε λεπτά τής ώρας λοιπόν, θά είμαι ένας τέλειος Ρασκάς, ό μακαρίτης ό Ρασκάς άναστημένος... Και ντυμένος και μεταμφιεσμένος έτσι, θά τρέξω ίσα στην πύλη Μονταρτρής και θά περάσω μέσα στό Παρίσι, άνευόηλτος κι' έλεύθερος!

Έπαψε έπειτα άπότομα κι' έβγαλε τό χέρι του στό στόμα του Μονταριόλ. Του σύστηνε έτσι σιωπή, γιατί έκείνος ετοιμαζόταν να τό ζητήσει έξηγησει.

Έπειτα, έσκουσε και κλόησε τό αυτί του στην πόρτα, για ν' άκούση τί εκανε ό Κορινιάν που άκούγει έντωμεταξύ όλα αυτά τά λόγια.

Κι' άκουσε... Άκούσε δηλαδή τόν Κορινιάν ν' άνοιξη σιγαλά τό παράθυρο του δωματίου και να πηδήσει άθόρυβα έξω!

Γελαστός τότε ό Τραγκαβέλ, άνασηκώθηκε, άρπαξε τόν παραλαίαιμένο Μονταριόλ και τόν τράβηξε μαζί του ώς τήν έξώπορτη: τής αίθούσης. Έκεί, κρυμμένοι κατάλληλα, είδαν σε λίγο τόν Κορινιάν νάχη καθωλόκίμεη τό μουλάρι του και να καλπάζη όλοταχώς προς τήν πύλη Σαιν-Ντενύ!

—Πάει ό ένας! έλεπε τότε ό Τραγκαβέλ, θάλεπτονας τή φάρα του ν' αρχίξη με τόση έπιτυχία.

Παρέσυρε ύστερα τόν Μονταριόλ μπρός στην πόρτα του Ρασκάς κι' άρχισε πάλι να λέει:

—Τέλος πάντων, φίλε μου Μονταριόλ, τόν σκότωσες που τόν σκότωσες αύτόν τόν παλιο-Κορινιάν!... Τούλάχιστον, πρέπει—και πεθαμμένος άκόμα—να μάς χρησιμεύση σε κάτι, άφού ζωντανός τ'όσο μάς κυνήγησε!... Έπειδή λοιπόν έπιτηροδομαι κι' έπιδη ή πύλη τής Μονταρτρής είνε έπικίνδυνη—γιατί φρουρείται—έχει μιά ιδέα: Θά ντυθώ τή στολή του μακαρίτη καπουκίλου, τό ράσο του δηλαδή και τήν κοκούλα του—θά καθωλόκίμω τό μουλάρι του και θά τραβήξω για τήν πύλη Σαιν-Ντενύ... Είμαι θέθαιος, ότι κανένας δέν θά με ύπομιασθή, όλοι θά με νομίσουν ότι είμαι ό Κορινιάν και θά μ' άφήσουν να περάσω!... Και τώρα, έμπρός!... Φέρε μου τά ράσα του να τά ντυθώ!...

Ό Τραγκαβέλ δέν έπεε περισσότερο. Άφουγκράστηκαν προσεχτικά οι δυο τους κι' άκούσαν τό παράθυρο να σιγοανοίξη και τόν Ρασκάς να πηδήσει έξω, να καθωλόκίμω και να σπηρουνίξη με μανία τό έλογο του και να καλπάζη σαν δαιμονιομένος προς τήν κατεύθυνσι τής πύλης τής Μονταρτρής!

Ό Τραγκαβέλ χαμογέλασε τότε ίκανοποιημένος και ψιθύρισε στό Μονταριόλ, ό όποίος στεκόταν έκθαμβός άκόμη:

—Νά σκότωση κανένας αύτούς τους δυο γονδροκεφάλους, θά τους έδινε πάρα πολλή τιμή, μά την πίστι μου!

—Άλλά δέν καταλαβαίνω τίποτα! ψιθύρισε ό Μονταριόλ.

—Θά κατάλαβης άργότερα!... Τους τιμωρά με τόν δικό μου τρόπο κι' ή τιμωρία του τους επιβάλλω μου φαίνεται ύπεραρκετή... Άλλωστε, έλπίζω ότι θά απαλλαγώμε έπίσης κι' άπ' τίς έννοχλήσεις τους, για πολύν καιρό τουλάχιστον!...

Ό καπουκίνος Κορινιάν έτρεχε τώρα προς τήν πύλη Σαιν-Ντενύ γεμάτος από άγαλλίασι. Και μουρμούριζε έντωμεταξύ, μέσα του:

—Ναι!... Ναι, λαμπρέ μου Τραγκαβέλ!... Ντύσου ως Ρασκάς!... Δέν τήν παθαίνει όμως ό Κορινιάν τόσο εύκολα, όσο τό νομίζεις!... Θά σε πιάσω!... Κι' ό αντίζηλος μου ό Ρασκάς, σκοτωμένος!... Διάβολε!... Τί θριαμβοί είνε αύτοί;... Όλες ή εύτυχίες μου ήρθαν μαζεμένες σήμερα!

Έντικρύζοντας έπιτέλους

Ό κορινιάνος Ρισαλιέ στον κούβια του (Παλαιά σπεινά γαλλογραφία)

από μακριά την πόλη Σαιν-Ντενύ, άρχισε να ξεφωνίζει ανυπόμονα :

—Ο άξιωματικός σας, πού είναι;... "Ε, στρατιώται!... Πού είναι ο αρχιφύλαξ σας;

Ο άξιωματικός θύθηκε μπροστά, μουρμουρίζοντας μέσα του με δυσανεξία:

—Νάτος!... Κόπιασε κιόλας ο ρασοφόρος διοικητής μου!... Φτερό στα γένεια σου, καρδιάνε, με τὰ καζιμάτα σου!... Κατάντησα να με διοικούν καποκύνιο, τώρα σιά γεραματιά μου! Καί φαναγιά κατόπιν, πρόσθεσε:

—Τί επιθυμείτε, αιδεσιμώτατε;
—Φίλε μου, έτοιμάσου κι' εσύ κ' οι άνδρες σου! έπλε λαχαισμένοι ο Κορινιάν. "Όπου και νάνε, θα φτάση ο Τραγκαθέλ!... Είναι μεταφισμένος, θα ρθή έφιππος και θα λήη ότι όνομαζέται Ρασκάς!... Μήν τον άκούτε, όμως! Πιάστε τον άμέσως, κι' όδηγηστε τον στον καρδιανάλιο, άν κατά τύχη δένεί-μα έγώ παρών!

Άφοδ' τακτοποίησε—για καλό και για κακό—αυτήν την πόλη ο Κορινιάν, άρχισε κατόπιν να καλπάζη όλοταγώς προς την πόλη της Μονιμάρτης. Έκεί είχε περισσότερες βεβαιότητες; ότι θα τσάκωνε τον Τραγκαθέλ, σύμφωνα μ' εκείνα που είχε κρυφακούσει.

Άλλά άπ' την πόλη της Μονιμάρτης είχε περάσει πρό όλων λεπτών της ώρας ο Ρασκάς. Είχε φωνάζει τον άξιωματικό αρχιφύλακα και του είχε δώσει τίς έξής διαταγές:

—Ο καταδικωμένοι Τραγκαθέλ θα φτάση από στιγμή σε στιγμή... Θα είναι ντυμένοι με ράσα καποκύνιο καλογήρου και θα σάς θεσπώνη ότι λέγεται Κορινιάν!... Όστε λέξει όμως να μήν πιστέψετε από αυτά που θα σάς πη... Θα τον συλλήψετε άμέσως «έν όνοματί του βασιλέως» και θα τον όδηγήσετε στο μέγαρο του έκλαμπροτάτου καρδιανάλιου... Έκτός άν θριθώ παρών και τον όδηγήσω εγώ!

Κι' άφοδ' είχε πη αυτά, για καλό και για κακό κι' αυτός, κάλπασε ύστερα προς την πόλη Σαιν-Ντενύ. Έκεί είχε περισσότερες βεβαιότητες ότι θα τσάκωνε τον Τραγκαθέλ, σύμφωνα μ' εκείνα που είχε κρυφακούσει.

Σε λίγο ο Κορινιάν έφτανε στην πόλη της Μονιμάρτης. Πλησιάζοντας εκεί, άρχισε να φωνάζη στους στρατιώτας:

—"Ε, πού είναι ο άξιωματικός σας;... Μά... Τι γίνεται εδώ;... "Ε, σείς!... Τρελλοί είσθε;

Οι στρατιώται όμως δέν έδιναν προσοχή. Ένας άρπαζε το μούλαρι άπ' το χαλινάρι του. Δυο-τρεις άλλοι, τράπηξαν τον καποκύνιο άπ' τά πόδια του κι' άπ' το ράσο του και τον κατέθεσαν «με το ζόρι» κάτω άπ' το σμάρι.

—Είμαι ο Κορινιάν, άναθεματισμένοι! οβρλιάζε ο καποκύνιος.

—Νά, το λέει και μύος του!... Αυτός λοιπόν είναι!... Πιάστε τον! φώναζαν άναμεταξύ τους οι στρατιώται.

—Μά είμαι στην έμπιστευτική ύπηρεσία του έκλαμπροτάτου!

—Λαμπρά!... Λαμπρά!... Άκριθώς σ' αυτόν θα σάς όδηγήσουμε τώρα κι' έτσι έσηγηθήτε μαζί του! έπέμειναν λέγοντες οι στρατιώται.

Κι' ο Ρασκάς; θα ρωτήσετε.

Ά, έγιναν πιο γρήγορα τά πράγματα προκειμένου για τον φίλο μας Ρασκάς; Μόλις έφτασ' κι' αυτός στην πόλη Σαιν-Ντενύ, ο άξιωματικός αρχιφύλαξ, θλεπόντάς τον να πλησιάζη πρόθυμος και διασπτικός, έτρεξε σε συνάντησί του και του έπλε με ύφος ειρωνικό:

—Μήπως τυχόν λέγεστε Ρασκάς;

—Μάλιστα!... Και ίδου τί πρέπει να κάνετε κατά διαταγήν του έκλαμπροτάτου καρδιανάλιου, ό όποιος...

—"Ε, σείς!... Πιάστε τον, αυτόν τον κατεργάρη!... Αυτός είναι ο λεγόμενος!... Τσακώστε τον, χωρίς πολλά λόγια! φώναξε ο άξιωματικός.

Ο δυστυχής Ρασκάς κατεθέσθη βίαια άπ' το άλογο του. Έπειδή όμως διαμαρτυρόταν έντονα—μήν καταλαβαίνοντας τί συνέβαινε—κι' άντιστεκόταν, τον έβειραν έλειεινά και τον φμώσσαν για να γλυτώσουν άπ' τίς διαπεραστικές κραυγές του. "Υστερα τον πέταξαν σ' ένα άμάξι κι' ο άξιωματικός έστειλε μια γρήη συνοδεία μαζί του, για να τον πάνε στο μέγαρο του καρδιανάλιου...

"Ετσι οι δυο κατάσκοποι, θεμένοι, έλειεινοι κι' άξιολόγητοι, όδηγήθηκαν στο μέγαρο της «Βασιλικής Πλατείας» από άλλον ο καθένας δρόμο...

Ο Ρισελιέ, βαδίζοντας νευρικά μέσα στο γραφετό του, τέντωνε κάθε λίγο το αυτί του στον ελάχιστο θόρυβο έξω. Και μουρμούριζε άπαισιόδοξα:

—Διάβολο!... Νά δής ότι θα μου ξεφύγη πάλι, αυτός ο Τραγκαθέλ!... "Ενα τέτοιο προαίσθημα έχω!

Στο θάθος μιας πολυθρόνας ήταν μισοεπιλωμένος ένας άνθρακος άπαθής. Ο πάτερ 'Ιωσήφ. Φορούσε ράσο καποκύνιο και καθόταν άκίνητος σαν άγαλμα. "Άεφανα ψιθύρισε:

—Αυτός ο Τραγκαθέλ, δέν θα μάς διαφύγη!... Πρέπει να είναι ο σατανάς ο ίδιος, για να κατορθώση να μήν πιστή!... Άλλά σατανάς δέν είναι, θέβαιαι!... Αυτή όμως ή άνομομορσία σου, μου κινεί την κατάπληξη, έκλαμπρότατε!... "Η νευρικότης άρμόζει μονάχα στα πλήθη!... Οι άρχηγοί όμως του πλήθους, όπως εσύ, πρέπει να είναι άτάραχοι και ψυχροί, έτιδήποτε και να συμβαίνει!

Ο καρδιανάλιος έπιδοκίμασε τη θεωρία αυτή, με μια καταφατική κίνησι του κεφαλιού του. Κι' ο πάτερ - 'Ιωσήφ έξακολούθησε:

—Ο ήγέτης του λαού, πρέπει επίσης να είναι κωμωδός, υποκριτής και να λήη άλλα από εκείνα τά όποια σκεπτάται!

Ο καρδιανάλιος ήταν εξοιμωμένος να έπιδοκίμαση κι' αυτή τη θεωρία. Άλλά εξαφνικά, σκίρτησε και ξεφώνισε:

—Άκούστε!... Τί θόρυβος είναι αυτός, έξω ;... Έξάπαντος θα μου κουβαλούν εδώ αιδεροδεμένον τον Τραγκαθέλ!

Πραγματικά, φωνές και θόρυβος πολλών ανθρώπων άκούγονταν έξω. Ο Ρισελιέ έτρεξε στο παράθυρο κι' είδε μια συνοδεία λογοφόρων να μπαίνει στο μέγαρο του, φρουρόντας κάποιον άσπληρά...

—Ω, τον κρατούμε πειά τον άρχερα αυτόν Τραγκαθέλ! έπλε με τόνο θριαμβευτικό, σπρέφοντας προς τον πάτερ - 'Ιωσήφ.

—Αυτή ή σύλληψη του είναι σωτηρία για μάς! παρ'αδέχτηκε εκείνος, άφίοντας ένα στεναγμό άνακουφισώς.

—Χίλια τάλληρα θα δώσω άμοιθή, στους δυο γενναίους κατασκόπους μου! έξακολούθησε ο Ρισελιέ. Και...

—Όχι τόσα πολλά χρήματα! διέκοψε ο πάτερ-Ίωσήφ. Θα τους κακοσηνηθήσετε και θα τους γάσετε στα τελευταία... Και δέν κάνει να τους γάσετε, για τί είναι έπιτήδειοι και πιστοί, τόσο ο Κορινιάν, όσο κι' ο Ρασκάς!... Και τώρα που συνελήφθη ο Τραγκαθέλ, άς σκεφθούμε για τη χαμένη έπιστολή... Πρέπει να την βρούμε, με κάθε θυσία... Πρέπει αυτός ο Τραγκαθέλ να μλήρη με κάθε τρόπο: Είτε με άμοιθές κι' ύποσέσεις, είτε με βασιανιστήρια φριγά!... Έφθον ή τρομερή αυτή έπιστολή δέν καθ' εδώ μπρο-

Ο βασιλέας Λουδοβίκος 13ος
(Παλαιά σπινία χαλκογραφία)

στά μου, ή ζωή μας θά κρέματα διαρκῶς ἀπὸ μιά λεπτή κλωστή!... Καί τὸ ἔργο μας, τὸ ὅποιο πλησιάζει νὰ τελειώσῃ, θά καταστραφῇ ἀπότομα καί θά σωριασθῇ σὲ εἰρήνεια!

—Ἠούσασε! εἶπε ὁ Ρισελιέ, μὲ ἀγρία ἀποφασιστικότητα. Ἄν δὲν ἔμαθα ἀκόμη νὰ σιωπῶ, τουλάχιστον ξέρω νὰ κάνω τοὺς ἄλλους νὰ μιλοῦν!

Ὁ ὑπόκωφος θόρυθος δυνάμωσε τώρα. Προερχόταν πλεόν ἀπ' τὸν κοντινὸ ἀντιθάλαμο. Ὁ Ρισελιέ ἀκούγει καί χαμογελοῦσε ἀπὸ ἀγαλλίασι.

—Ὁ πάτερ·Ἰωσήφ τινάχτηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα τοῦ θρόνου κ' εἶπε:

—Δίκηο ἔχεις!... Ὁ Τραγκαθέλ εἶνε... Καί συνελήφθη!

Ὁ Ρισελιέ κάθισε πίσω ἀπ' τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ γραφείου του κ' εἶπε μὲ θρονιερὸ στεναγμὸ ἀνακουφισεως:

—Ναί, συνελήφθη!

—Καί ποῦ θά τὸν στείλῃς; ρώτησε ὁ πάτερ·Ἰωσήφ. Στὴ Βασιλική;

—Ὁχι!... Πρῶτα στὰ βασανιστήρια, γιὰ νὰ μιλήσῃ!... Κ' ἔστερα, στὴν ἀγχώνη!

Ἡ πόρτα χτύπησε. Κ' ἀμέσως ἕστερα, ἀνοίξε ἀπότομα. Ἐνας ἄνθρωπος σπρώχτηκε βίαια πρὸς τὰ μέσα καί γκρεμιστηκε στὸ πάτωμα μπρούμιτα. Κ' ἕνας ἀξιωματικός, φώναξε χαριετώτως μὲ σεβασμὸ:

—Σὺς φέραμε τὸν Τραγκαθέλ, ἐκλαμπρότατε!

Ὁ ἄνθρωπος ποῦχε σωριασθῆ κατὰ σηκώθηκε μὲ δυσκολία, καταθρονομένος. Λαχάνιας, ξεφουσίσε, τὰ ρούχα του ἤσαν σπασμένα, ἡ μύτη του στάλαζε αἷμα καί τὰ χεῖλη του ψέλλιζαν καθὼς κῦτάζε μὲ μανιώδη ἀγανάκτησι τὸν ἀξιωματικόν:

—Ἠλίθιε!... Τώρα θά δῆς!

—Σιωπῆ, ζῶν! μούγκρισε πνιχτὰ ὁ ἀξιωματικός.

Καί στρέφοντας ἕστερα στὸν καρδιναλίον, τοῦ εἶπε καί πάλι θριαμβευτικὰ:

—Ἰδοὺ ὁ Τραγκαθέλ, ἐκλαμπρότατε!

—Αὐτὸς εἶνε ὁ Ρασκάς κ' ἔχι ὁ Τραγκαθέλ! εἶπε μὲ παγερὴ γαλήνη ὁ καρδιναλίος.

Καί τὰ μάτια του, φλογερά ἀπ' τὴν συγκρατημένη του λύσσα, πετοῦσαν στίθεσι καί κεραυνοῦσαν τὸν ἀξιωματικόν.

—Ποῖος;... Ὁ... ὁ... ὁ Ρασκάς;... Ὁ Ρασκάς, εἶπατε; τραύλισε ὁ ἀξιωματικός, νοιώθοντας τὸ πάτωμα ν' ἀνοίγῃ γιὰ νὰ τὸν καταπιῇ...

—Ναί, αὐτὸς εἶνε ὁ Ρασκάς!... Ὁ Τραγκαθέλ ποῦ εἶνε; ξανάπε ὁ καρδιναλίος, γλωμιὸς σάν τὸν θάνατο ἀπ' τὴ συγκρατημένη μαζία του.

—Ὅλοι θουβάθηκαν τότε. Ὅσοι ἤξεραν καλά τὸν καρδιναλίον, ἀρχισαν νὰ ὑποχωροῦν μὲ τρόπο—καί μὲ μουσικὸ τρίμο—πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ ἀξιωματικός, κατάγλωμος, εἶπε λίγα λόγια σχετικῶς μὲ τὴν παρεξήγησι καί μὲ ὅσα εἶχαν διατρέξει...

Ὁ Ρασκάς πάλι, θουλώνοντας τὴ μύτη του, ἢ ὅποια σ' ἀλάζε αἷμα ἀκατάπαυστα, συμπλήρωσε μὲ λίγες λέξεις τὴν ἀναφορά τοῦ ἀξιωματικού.

Κ' ἀπ' τὶς ἐξηγήσεις ἐκέινες, θγήκαν τὰ ἐξῆς δύο συμπέρασματα:

Πρῶ-α, ὅτι ὁ Τραγκαθέλ ἐξάπατος θά πιάστηκε στὴν ἄλλη πύλη, στὴν πύλη δηλαδὴ τοῦ Σαιν-Ντενὺ κ' ὅτι σὲ λί-νο θά τὸν ὠδηγοῦσαν μπρὸς στὸν καρδιναλίον δεμένον...

Καί ἕστερα, ὅτι ὁ δυστυχῆς Κορινιάν εἶχε σκοτωθῆ ἀπ' τὸν Μοντασιόλ!

Βγήκε ὁμως κ' ἕνα τρίτο συμπέρασμα, δυσάρεστο δυστυχῶς γιὰ τὸν ἀτυχῆ ἀρχιφύλακα-ἀξιωματικόν: Διετάχθη δηλαδὴ ἀπ' τὸν κρυφωλοῦσα-

σμένο πρωθυπουργόν, νὰ πᾶν ἀμέσως μόνος του στὴ Βασιλική, καί νὰ κλεισθῇ κεῖ σ' ἕνα κελλὶ τῆς δύο δολοκλήρου μῆκῃς!

Ὁ Ρασκάς, ἔτρεμε ἐντωμεταξὺ σάν φύλλο, φοβόταν, ὅτι τὴν ἴδια διαταγὴ θά λάβαινε κ' αὐτός. Καί σκεπτόταν:

—Εὐτυχῶς ποῦ σκοτώθηκε ὁ Κορινιάν, τουλάχιστον!... Εὐτυχῶς!

Ὁ καρδιναλίος κάτι ἔγραφε. Ὁ πάτερ·Ἰωσήφ κάτι ἔγραφε κ' αὐτὸς...

—Μισὸ πρόσφερες στὸ Ἄνζου μιά σπουδαία ὑπηρεσία! εἶπε, τέλος, ὁ καρδιναλίος, προσηλώνοντας τὸ δὲθ' θλέμμα του στὰ μάτια τοῦ Ρασκάς. Καί κατόπι, καί τώρα ἀκόμη στὴν περιπέτῃ αὐτῆ, ἔκανες ὅτι μπορούσες καλύτερο, ἀδιάφορο ἂν ἔχασες τὸ παίγιδι!... Γ' αὐτὸν τὸ λόγο, δὲν εἶς στέλνω στὸ σε-κοῦρι τοῦ δημίου!... Ἄλλὰ...

Σταμάτησε κ' ἔγνεψε κάτι στὸν πάτερ·Ἰωσήφ. Ἐκεῖνος, ἔπαψε ἐπίσης νὰ γράφῃ. Σφράγισε ἕναν φάκελλο, στὸν ὅποιο εἶχε κλείσει τὰ γραφομένα του καί τὸν ἔδωσε στὸν Ρασκάς λέγοντάς του:

—Φίλε μου, ὁ ἐκλαμπρότατος σοῦ συγγχεῖ τὸ ὅτι ἔφηρες νὰ σκοτωθῆ ὁ Κορινιάν καί νὰ ξεφύγῃ ὁ Τραγκαθέλ... Ὁ ἐκλαμπρότατος σοῦ ἐξήγησε ἐπίσης, ὅτι ἐσ' συγγχῆρες χάρις στίς ὑπηρεσίες ποῦ τοῦ πρόσφερες ἄλλοτε!... Πρέπει ὁμως στὸν ἐξῆς νὰ εἶσαι ἀντάξιος αὐτῆς τῆς συγγχῆς του... Δίσε λοιπὸν αὐτὸν τὸν φάκελλο, στὴν ἀναπληρωτῆ μου—ἐκεῖ στὸ μοναστήρι τῶν Καπουκινῶν—καί φρόντισε νὰ ἐκτελέσῃ τις διαταγές ποῦ θ' εἶς σοῦ δώσῃ!

Παράφορος ἀπὸ χαρὰ κ' ἀγαλλίασι ὁ Ρασκάς, φίλησε τὸ χεῖρι τοῦ πάτερ·Ἰωσήφ κ' ἔφυγε τρεχάτος. Ὁ Ρισελιέ, παρανεμνιμένος ἀπ' τὰ αἰνιγματικά λόγια τοῦ ἡγομένου τῶν Καπουκινῶν, τὸν ρώτησε μὲ τὸ θλέμμα του. Κ' ὁ πάτερ·Ἰωσήφ, ἀντὶς νὰ ἐξηγηθῆ, περιωρίστηκε νὰ χαμογελάσῃ, λέγοντας:

—Ἄς περιμένουμε πρῶτα, τὸν Τραγκαθέλ!

Πέρασε ἕνα ἀγωνιώδες τέταρτο τῆς ὥρας, γιὰ τοὺς δύο τρομεροὺς ἐκεῖνος ρασφόρους. Ἐπειτα, ἀκούστηκε ἄλλος ξαφνικός θόρυθος, ἔξω στὸν ἀντιθάλαμο.

Ὁ πάτερ·Ἰωσήφ ψιθύρισε:

—Φέρνουν τὸν Τραγκαθέλ!... Ὅσο γιὰ τὸν δυστυχῆ Κορινιάν, θά διατάξω ἀπόψε νὰ γίνῃ ἕνα μνημόσυνο γιὰ τὴν ψυχὴ του!

Ὁ Ρισελιέ, λαμποκοπώντας ἀπὸ χαρὰ, στέναξε μ' ἀνακούφισι κ' εἶπε:

—Ἐπιτέλους!... Μοῦ φέρνουν δεμένον, αὐτὸν τὸν παλιό-Τραγκαθέλ!

Ἐξω ἀκούγονταν κάποιος, ὁ ὅποιος φώναζε σάν μανιακός.

—Διάβολε!... Τίνος εἶνε λοιπὸν, αὐτῆ ἡ φωνή; Ἐφώνισε ξαφνικὰ ὁ πάτερ·Ἰωσήφ, καί τινάχτηκε θρηβίος γλωμιάζοντας.

—Ὁ Κορινιάν εἶνε! σφύριξε ἀργά-ἀργά σάν ἐχιδνα ὁ Ρισελιέ, παίρνοντας κ' αὐτὸς χρώμα νεκροῦ. Ὅσο γιὰ τὴν γκάφα ποῦ προσισθάνομαι ὅτι πάθαμε, θά μᾶς τὴν πληρώσῃ πανάκριθα ὁ Τραγκαθέλ!

Πραγματικὰ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καί κάποιος ἔσπρωξε μέσα τὸν Κορινιάν ἀπτόμομα.

—Κυττάξτε κ' ἡ ἐκλαμπρότης σας, πῶς μὲ μεταγειρίζονται! ἐφώνισε τότε ἔσαλλος, ὁ ρασφόρος Κορινιάν. Δέρνοντας μ' ἔφερσαν ὡς ἐδῶ, αὐτὰ τὰ σπαθοφόρα ζῶα, παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες μου!...

—Σιωπῆ, Κορινιάν! διέκοψε μὲ παγερὴ—ἀλλὰ τρομαχτικὴ—γαλήνη, ὁ καρδιναλίος.

Καί γυρίζοντας στὸν ὁξιωματικὸν τὸ ἀστραφερό τοῦ θλέμματος, τοῦ εἶπε:

—Ἐξηγηθῆτε, κύριε!... Τί συμβαίνει;

Κ' ἡ ἐξήγησις αὐτῆ, ὡ πῆρε ἕσο θυελλώδης, ὅπως κ' ἡ προηγουμένη, ἡ σχετικὴ μὲ τὸν Ρασκάς.

(Ἄκολουθεῖ)

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 13ου καί συνωμότης Γάστου τῆς Ὁρλεάνης (Παλαιὰ σπανία χαλκογραφία)